

Po poti do boljše prihodnosti

Moje spoznavanje Jesenic se je začelo že leta 1989, ko sem bil kot delavec ladjedelnice na Reki na Hrvaškem premeščen v manjšo delavnico za izdelavo opreme z zvočno izolacijo. Od tam so me poslali v jeklarno na Jesenice na montiranje opreme. Tisto popoldne sem z vlakom prispel na Jesenice in z napotnico nadrejenih v Reki prišel v jeklarno, kamor so že dan pred mojim prihodom s tovornjakom dostavili vso potrebno opremo. Spoznal sem zaposlene, ki so delali tisto, kar naj bi začel delati tudi sam. Potem so me pospremili do hotela Korotan, kjer sem tisto prvo noč prespal. Stavba nekdanjega hotela je danes le nekaj metrov stran od mojega doma.

Čeprav slovenščine nisem čisto nič razumel, sem se tisti večer vseeno kar dobro znašel. Ker sem vedel, da bom na Jesenicah prespal le enkrat, sem se odločil da grem na sprehod. Pot me je peljala do kina na Čufarjevem trgu. Zjutraj po zajtrku so me prišli iskat delavci iz jeklarne in skupaj smo se odpravili v službo. Vse je potekalo po načrtu. Z montiranjem kabine sem še isti dan končal in se nato odpravil nazaj proti Reki.

Nato sem se leta 1990 tik pred razpadom Jugoslavije vrnil v Makedonijo. Po 16 letih pa sem ponovno prišel v Slovenijo. Najprej sem okoli pol leta delal v livarni v Ivančni Gorici. Potem so me poslali v gradbeno podjetje, ki je obnavljalo mostove v okolici Ivančne Gorice. Ker pa se je bližala zima, so se dela tam kmalu zaključila. Kasneje sem prišel v Kranjsko Goro, kjer sem delal pri obnovi hotela Kompas in nato še na Bled, kjer so potekala dela v hotelu Park. Vse skupaj je trajalo le do konca decembra, ko sem se za praznike spet vrnil v domovino. A sem ostal le kratek čas, saj so me klicali nazaj, in sicer na novo delovno mesto v tovarno TAM v Ljubljani, kjer sem v proizvodnji avtodielov vlival volane. Ko so me po dveh mesecih poslali v Naklo na delo h kooperantu v zasebno podjetje Razvoj Balant, sem se preselil na Jesenice.

Najprej sem s še tremi sodelavci stanoval v bloku na Bokalovi cesti, nato pa sem se preselil na svoje in iz Makedonije pripeljal še družino. Naše skupno bivanje se je začelo na Hrušici, kjer smo bili le kratek čas. Ker je podjetje v Naklem leta 2008 propadlo, sem ostal brez službe. A že kmalu sem dobil delo v gradbenem

podjetju Zorman na Jesenicah. Po osmih mesecih je bilo gradbene sezone konec, zato sem si poiskal redno zaposlitev v kovinskogalanterijskem obratu Bojana Čepina v Kranju, kjer delam že deveto leto.

Ko se je družina z novim članom povečala, smo se preselili v večje stanovanje na Jesenicah. Žena je bila sprva dve leti doma z otroki, potem pa se je zaposlila kot čistilka v jeseniški lekarni. Od leta 2013 pa dela v Osnovni šoli Poldeta Stražišarja. Sin Mino je končal frizersko poklicno šolo, hči Zorica obiskuje srednjo medicinsko šolo, najmlajša Stefani pa je osnovnošolka. V prostem času sem aktiven v Makedonskem društvu Ilinden, kjer opravljam tudi funkcijo predsednika. V enajstih letih pa smo postali in ostajamo Jeseničani.

*Mino, Zorica in Stefani Minkov
leta 2009, last Vana Minkova*

Stojnica Makedonskega društva Ilinden ob prireditvi Multikultinarika, hrani Mladinski center Jesenice